

Ideen om sådanne centre er hverken specielt ny eller original. I f.eks. USA, Østrig, Vesttyskland og Israel findes statsinstitutioner, der direkte har til opgave at koordinere og forstærke den samlede indsats til fordel for handicapidrætten. Denne opgave eksisterer også i Danmark, og forslagsstillerne mener, at den i første omgang bør løses ved oprettelse af to handicapidrætscentre, ét på hver sin side af Store Bælt.

I udlandet er det almindeligt at udvikle sådanne centre i tilknytning til forskellige specialhospitaller. Værdien af en sådan placering kan forslagsstillerne ikke umiddelbart overskue, og det er en del af baggrunden for, at vi foreslår, at den konkrete udformning af centerideen skal finde sted i et samarbejde mellem kulturministeriet og DHIF.

Men vi bidrager naturligvis gerne til en nærmere beskrivelse af centrenes opgaver:

Centrenes opgaver skal være

1. At tilbyde genoptræning af blandt andre nyhandicappede gennem idræt.
2. At udvikle og afprøve nye træningsmetoder, hjælpemidler og idrætsrekvisitter.
3. At foreslå forskning i idrættens fysiologiske, psykologiske og sociale betydning for de enkelte handicapgrupper.
4. At udarbejde undervisnings- og instruktionsmateriale til idrætstræning for handicappede.
5. At bistå ved etablering af undervisningstilbud i handicapidræt ved relevante uddannelser og uddannelsessteder.
6. At rådgive private og offentlige institutioner med hensyn til skoleidrætsundervisning, idrætsbyggeri med meget mere.

Af faggrupper, det vil være relevant at knytte til centeret kan nævnes: læger, fysio- og ergoterapeuter, jurister, socialrådgivere, arkitekter, ingeniører og selvfølgelig: idrætsinstruktører.

Centrenes mulige rådgivningsfunktioner kan anskueliggøres ved et par eksempler:

Eksempel 1:

En kommune eller privat institution ønsker at opføre et nyt idrætsanlæg og vil sikre, at anlægget er handicapegnet.

Den pågældende kommune eller private institution henvender sig til handicapidrætscenteret, hvorfra der gives assistance med hensyn til udførelsen af det samlede byggeri, nødvendigt inventar, idrætsrekvisitter, overslag på omkostningerne og forslag til, hvor og hvordan nødvendigt specialudstyr fremskaffes.

Eksempel 2:

En idrætslærer i folkeskolen har fået en klasse med to bevægelsehandicappede.

Idrætslæreren henvender sig til centeret, hvorfra der stilles en idrætsinstruktør plus eventuelt en fysioterapeut til rådighed. I samarbejde med læreren og eleverne gives råd og forslag til, hvordan idrætsundervisningen kan forme sig, så de handicappede fuldt ud kan integreres i idrætstimerne. Der udarbejdes eventuelt konkrete undervisningsprogrammer.

I ingen af disse to eksempler findes der i dag en instans, der kan påtage sig de nævnte rådgivningsfunktioner, og det er netop blot eksempler fra den lange række af påtrængende opgaver, som ingen i dag kan påtage sig at løse. Ikke engang Dansk Handicap Idræts-Forbund kan påtage sig opgaverne. Det frivillige foreningsarbejde kan ikke magte alt.

Hvor meget det vil koste at etablere sådanne to centre, er umiddelbart svært at overskue, lige så svært som det er at overskue det offentlige nettoindtægter efter nogle få års drift af centrene.